

JEUGDKERKBLAD

HOOFDREDACTIE :

A. M. v. d. LAAR KRAFFT

VOORSCHOTERLAAN 25
ROTTERDAM.TELEFOON No. 52606
POSTGIRO No. 34733.

ADMINISTRATIE :

'T JEUGDBOEKHUIS,

VOORSCHOTERLAAN 25
ROTTERDAMTELEFOON No. 52606.
POSTGIRO No. 34733.

MET MEDEWERKING VAN :

H. A. GERRETSEN, Ir. H. GERRETSEN, Mevr. NANNIE VAN WEHL.

Het Jeugdkerkblad wil een gezinsblad zijn voor alle Jeugdkerkeren. Abonnementprijs f 2.90.

BERICHT.

't Jeugdkerkblad wil een band vormen tuschen alle jongens en meisjes, die een Jeugdkerk of Kinderdienst bezoeken of er belang in stellen en wordt als zoodanig aan alle ouders van zulke kinderen toegezonden.

Het abonnementsgeld per jaar bedraagt gewoonlijk f 2.90 of meer. Hoe meer abonne's en hoe hooger abonnementsgeld, des te beter en grooter kan het Jeugdkerkblad worden.

Wie echter bij een Jeugdkerk is ingeschreven, kan zoo gewenscht zich abonneren voor minder dan f 2.90 op ingevoegde rose kaart.

WAT IK MIJ VAN DE JEUGDKERK IN 1918 HAD VOORGESTELD, EN WAT ZIJ GEWORDEN IS.

Voor de ouders in 't bijzonder.

Het is volkomen gewettigd en zelfs gewenscht na een bepaalde tijdsperiode zijn werk goed te overzien en er wat bij te peinzen. Niet om het een of het ander, maar eenvoudig hierom, dat het niet aangaat door te gaan of te hollen (want alles rent in onzen tijd) naar — ja, waarheen? En toch, alles moet een doel in het leven

hebben, maar het is niet zoo ongewoon, dat men wel eens zijn doel voorbij schiet of uit het oog verliest. Wij ook?

Wat was in 1918 het doel der Jeugdkerk? Kort en bondig dit: jongens en meisjes, die vervreemd waren of verwijderd stonden van religie, daarmede weder in aanraking te brengen. Weinige vereenigingen, kerken of dergelijke zullen een zoo onbaatzuchtig en ruim gesteld doel hebben gehad bij de oprichting. De Jeugdkerk is te allen tijde, ook al werd zij soms gelokt tot andere doelstellingen, hieraan volkomen trouw gebleven. Zij heeft pertinent geweigerd zich in de een of andere hoek te laten dringen of „richting” te gaan. Dit is haar natuurlijk meer dan eens op offers te staan gekomen. De orthodoxen hebben successievelijk al hun kinderen teruggetrokken en de kerksche vrijzinnigen vrijwel dito. Tot zoover kon de Jeugdkerk om haar zuiver gehouden standpunt slechts geluk gewenscht worden.

Maar nu iets anders: 1e. de organisatie.

Was oorspronkelijk wel eens het plan opgekomen om de Jeugdkerk een vereeniging te maken met een vast bestuur — al heel spoedig (in 1920) bleek dit volstrekt ongewenscht. Een bestuur brengt allerlei remmends met zich mee, waarvan vooral

de leider vaak veel last ondervindt. terwijl er heusch religieuse vereenigingen genoeg bestaan met al het geharrewar daaraan verbonden. Tot zoover bleef de Jeugdkerk ook verstandig. Maar nu komt het: inplaats dat alle ouders begrepen hebben, dat juist als er geen officieele vereeniging bestaat, elk zijn beste krachten moest inspannen om de Jeugdkerk innerlijk zoo sterk mogelijk te maken (door steeds voor de Jeugdkerk zoo noodig op te komen, haar belangen bij kennissen en vrienden te behartigen, te zorgen dat de Jeugdkerk bij de opvoeding der kinderen een **eere-plaats** bleef innemen), heeft men het waarlijk te veel op den leider laten aankomen, denkende: hij zal het wel regelen en voor elkaar brengen, hem aldus voor een taak plaatsend, die van één mensch niet gevergd kan worden.

Er is nog iets: 2e. in den laatsten tijd heb ik herhaaldelijk aangedrongen op een geestelijk verband van enkele ouders, die zou beginnen zich steeds meer bewust te worden dat wij op den duur tot een **bovenkerksche** mentaliteit de kinderen moeten opvoeden (let wel: niet buiten-kerksch, maar boven-kerksch). Dit hangt noodzakelijk samen met de **bedoeling** en streving der Jeugdkerk. Immers, juist waar de Jeugdkerk kinderen heeft uit allerlei gezindten, is het haar **taak** te werken op een groeiend besef, dat het niet gaat om een **kerk**, maar om God, dus ook niet om lid van een kerk **zonder meer** te zijn, (let well!), maar om God vóór alles te dienen in zijn persoonlijk en maatschappelijk leven.

Wanneer ieder nu zoo wel in het onder 1e als onder 2e zijn plicht had gedaan en niet zich vergenoegd had met de gedachte dat de kinderen het „wel prettig vonden op vertelkring, les of Jeugdkerk” dan was de Jeugdkerk op het oogenblik een groote geestelijke kracht in Rotterdam.

Wat de Jeugdkerk geworden is.

Maar intusschen! Zijn wij „down hearted”? Volstrekt niet. Integendeel. De Jeugdkerk mag niet uitgegroeid zijn tot datgene wat zij had kunnen wezen, zij mag in de breedte niet die vastheid hebben verworven die ik gewenscht had — in de diepte

is de Jeugdkerk geworden voor de jongens en meisjes die er door gegrepen zijn, tot een onvervreemdbaar en duurzaam bezit. Dit weet ik. Als een niet-populaire, door de menigte niet geroemde, maar voor den bezitter kostbaar juweel leeft de Jeugdkerk voor ieder die haar liefheeft. Maar kan een organisatie alleen bestaan van de liefde van sommigen?

Ik vraag dit met klem aan alle ouders der Jeugdkerk!

Het antwoord zal over niet te langen tijd duidelijk moeten klinken.

Men bezinne zich terwille van al de kinderen — het zijn er een kleine 300 — die de Jeugdkerk bestrijkt.

En tijge aan het werk! Ieder in zijn eigen kring.

VOOR DE KLEINEREN. ¹⁾

Sint Prisca, de kleine martelares.

Een oude legende.

De naam van Sint Prisca is altijd zéér geliefd geweest, voornamelijk in Engeland. Sint Prisca leefde zeventien honderd jaar geleden, en de achttiende Januari is de dag, dien men haar gewijd heeft. Zij behoort tot een der weinige kinderen, wier naam uit die vroege tijden tot heden toe is blijven voortleven, en die als martelares gestorven is, hoewel er toen vele dappere kinderen waren, die veel geleden hebben en de kracht bezaten hun leven voor hun geloof te offeren.

Sint Prisca was een Romeinsch meisje, dochter van voorname Christenen. In die dagen regeerde Claudius, als keizer over het Romeinsche Rijk, en al is het bekend, dat tijdens zijn regeering de Christenen niet zoo algemeen vervolgd werden, als tot hier toe het geval geweest was, toch werden er nu en dan groote wreedheden gepleegd, en was het steeds zeer gevaarlijk, een Christen te zijn.

Maar Prisca weigerde beslist eenige voorzorg te nemen. Tenger, niet in het minst tot zelfverdediging in staat, vreesde zij niet, er openlijk voor uit te komen, dat zij geloofde in Christus en Zijn kruis. Niet lang duurde het dan ook, of zij werd bekend als een klein, zwak Christen-meisje, en er waren in het wreede Rome menchen genoeg, die zelfs een klein Christen-kind haat toedroegen en het wenschten te vervolgen. Deze nu brachten aan de bood-

¹⁾ Voortaan zal in elk Jeugdkerkblad zoo'n mooi verhaaltje staan voor de kleineren, die ook recht hebben iets in het Jeugdkerkblad te vinden voor hen.
Red.